

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové v právní věci

žalobkyně: **Colloseum Management s.r.o.**, IČ 03777847,
se sídlem Vlastina 850/36, Praha,
zastoupená Mgr. Tomášem Dvořáčkem, advokátem,
se sídlem Sokolovská 32/22, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 81/11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2022, č. j. 054634/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 3. 5. 2022, č. j. 054634/2022/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 10 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta Mgr. Tomáše Dvořáčka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Králův Dvůr (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 2. 2022, č. j. VYST-MH/1097/2022, jímž stavební úřad žalobkyni podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, nařídil odstranit stavbu oplocení na pozemku parc. č. XA v katastrální území X, umístěné jižně od stavby č. p. XB a č. p. XC v kat. území X, tvořené kombinací vyzdřených částí podezdívky

a sloupků s výplní z ocelových prutů a drátěného pletiva, umístěné ve vzdálenosti cca 6 m od společné hranice s pozemkem parc. č. XD (dále též jen „oplocení“), neboť zjistil, že je provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. Oplocení bylo částí stavby s názvem „*oplocení a stavební úpravy – střešní okna Beroun, Beroun – Závodí, na Ovčíně č. p. XB*“ na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X, obec X (dále jen „stavba“; všechna níže v textu uváděná parcelní čísla se vztahují k pozemkům nacházejícím se v tomto katastrálním území, soud tedy dále nebude informaci o katastrálním území u jednotlivých parcelních čísel, vyjma nutných citací, uvádět).

2. Žalobkyně v žalobě předně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Žalovaný nereagoval na odvolací námitky vedené v rovině soukromoprávní a neztotožnil se s námitkou žalobkyně, že se oplocení nachází na pozemku parc. č. XD ve vlastnictví paní D. S., a nikoli na pozemku Města Beroun. Oplocení se na daném místě nachází již několik desítek let, pozemek parc. č. XD byl užíván v dobré víře až k oplocení, a proto došlo k vydržení části pozemku parc. č. XA dle

§ 1089 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, ve prospěch paní Spilkové, resp. ve prospěch jejích právních předchůdců. Žalovaný pochybil, když

si učinil závěr o této otázce sám. Při procesně bezvadném postupu měl přerušit řízení do doby,

než budou vyjasněny majetkové vztahy k části pozemku, na níž se oplocení nachází.

Žalobkyně

si je vědoma, že postup správního orgánu dle § 57 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, je fakultativní, avšak i v takovém případě je třeba řešit, zda správní orgán nevykročil z mezí a hledisek správního uvážení, či toto správní uvážení nezneužil. Posuzování otázky vlastnického práva a hranic pozemků je již za hranicí možného správního uvážení, což ostatně žalovaný potvrzuje tím, že se reakci na argumentaci žalobkyně o § 1092 občanského zákoníku důsledně vyhýbá.

3. Dle žalobkyně žalovaný rovněž pochybil, pokud označil za irelevantní její tvrzení, že pouze nahradila původní oplocení novým, a z toho důvodu je diskutabilní, zda stavba vůbec vyžaduje povolení stavebního úřadu. Žalobkyně v době, kdy byla nutně vlastníkem části pozemku (není zřejmé, jak by došlo k oddělení vlastníků předmětné části pozemku a oplocení) byla i vlastníkem tehdejšího oplocení, které se nacházelo na daném místě v podobě torz sloupků a rezavého pletiva, a současně byla zcela zřejmá linie původního oplocení (jinak by nebylo možno v této linii nové oplocení navrhnout). V daném případě nebylo prokázáno, že došlo k úplnému odstranění původního oplocení, naopak „nové“ oplocení zachovalo půdorys i výškovou linii oplocení „původního“. Jak žalobkyně vysvětlila ve svém odvolání, původní stavba oplocení nezanikla. Stavební zákon, pakliže má dojít k zániku stavby, vyžaduje úplné odstranění výsledku stavební činnosti, které byla stavba výsledkem. Mohlo se jednat maximálně o stavební úpravu stávající (nezaniklé) stavby oplocení, nikoli stavbu novou, z čehož mylně vycházely správní orgány. V tomto směru je skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, v rozporu se spisy a nemá v nich oporu. Pokud jde o výrok pod bodem II. odst. 3 prvostupňového rozhodnutí, ve kterém je uvedeno, že terén v místě oplocení na pozemku parc. č. XE bude uveden do původního stavu, tzn. před výstavbou oplocení, pak se tento požadavek v kontextu shora uvedeného jeví jako nesplnitelný, protože by znamenal

povinnost žalobkyně uvést oplocení do stavu původních plotových sloupků, patrně částečně zabudovaných do stávajícího oplocení. Žádné další rozhodovací důvody žalovaný neuvádí, takže se ani jinak nelze proti rozhodnutí bránit.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že již bylo vedeno řízení o dodatečném povolení stavby oplocení, které bylo dne 8. 1. 2021 usnesením zastaveno, a nabylo právní moci dne 6. 2. 2021 (nebylo podáno odvolání). Stavební úřad proto musel postupovat podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a nařídil odstranit stavbu. Tuto skutečnost žalobkyně záměrně ignoruje a neuvádí ji. Námitky žalobkyně směřují spíše do řízení o dodatečném povolení stavby, které již bylo pravomocně ukončeno. Nová žádost o dodatečné povolení stavby podána nebyla. Z toho důvodu žalovaný považuje námitky žalobkyně za irelevantní. Z procesní opatrnosti však opakuje, že žalobkyně neprokázala vlastnické právo ani jiné právo k pozemku, na kterém je nové oplocení realizováno. Žalovaný nemá žádné právo posuzovat, zda byl dotčený pozemek vydržen žalobkyní. Vychází zásadně z aktuálního zápisu v katastru nemovitostí, příp. z jiných právních dokumentů, které ale žalobkyně nedoložila. Proto žalovaný odmítá úvahy o nejasném vlastnictví pozemku. V řízení o odstranění stavby přechází důkazní břemeno na toho, kdo porušil zákon. Žalobkyně

žádný důkaz, že je dotčený pozemek v jejím vlastnictví, v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby ani v řízení o odstranění stavby, popř. odvolacího řízení, nepředložila. To samé platí i pro údajně původní oplocení pozemku, ke kterému žalobkyně nedoložila vlastnické právo. To

nakonec není podstatné, protože vzhledem k technickému provedení nového oplocení s vjezdovou bránou není možné mluvit o nahrazení stávajícího drátěného oplocení, které nevyžaduje žádné povolení stavebního úřadu, nové oplocení by tak i tak vyžadovalo povolení stavebního úřadu. Co se týče stručnosti napadeného rozhodnutí, žalovaný není tím, kdo vede řízení o odstranění stavby, tím je stavební úřad. Stavba bude odstraněna na základě rozhodnutí stavebního úřadu ve spojitosti s napadeným rozhodnutím žalovaného, který správnost postupu potvrdil. Prvostupňové rozhodnutí je přehledné, dostatečně odůvodněné a žalovaný nezjistil žádnou nezákonnost jak provedeného řízení, tak vlastního rozhodnutí. Žalovaný se dostatečně zabýval i odvolacími námitkami a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Jde o velmi jednoduchou stavbu, která nebyla dodatečně povolena, protože byla realizována bez povolení stavebního úřadu na cizím pozemku a vlastník tohoto pozemku se stavbou nesouhlasí.

5. Žalobkyně v replice ze dne 15. 8. 2022 nad rámec již uvedeného dodala, že se žalovaný od rozhodnutí o odstranění stavby snaží distancovat, a tím fakticky zdůvodňuje vytýkanou stručnost odůvodnění. Tvrzení žalovaného ve vyjádření, která nebyla v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemají v řízení o žalobě místo, neboť řízení před soudem neslouží tomu, aby žalovaný doplňoval argumentaci, kterou mohl uvést již v odůvodnění svého rozhodnutí. Ani takto doplněná argumentace přesto není způsobilá zpochybnit důvodnost žalobních bodů.

Průběh správního řízení a obsah správního spisu

6. Ze správního spisu vyplývají následující, pro věc podstatné, skutečnosti. Řízení o odstranění stavby „*oplocení a stavební úpravy – střešní okna Beroun, Beroun-Závodí, Na Ovčíně č. p. XB*“

bylo

zahájeno z moci úřední na základě oznámení ze dne 24. 5. 2017. Dle oznámení o zahájení řízení

o nařízení odstranění stavby ze dne 24. 5. 2017, č. j. MBE/36670/2017/VÝST-Ril, Městský úřad Beroun na základě provedené kontrolní prohlídky ze dne 16. 5. 2017 spočívající v prověření navázení zeminy a úpravy terénu na pozemku parc. č. XA, zjistil, že se na tomto pozemku nachází nepovolené oplocení a nepovolené jsou rovněž stavební úpravy spočívající v provedení střešních oken v domě č. p. XB. Dle oznámení stavební úřad ve svém archivu nenalezl žádná opatření, kterými by byly výše uvedené stavby/stavební úpravy povoleny. Žalobkyně podala dne

3. 7. 2017 žádost o dodatečné povolení stavby, a Městský úřad Beroun řízení o odstranění stavby usnesením ze dne 12. 7. 2017 přerušil. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila podklady pro dodatečné povolení stavby, stavební úřad řízení o dodatečném povolení stavby usnesením ze dne 8. 1. 2021, č. j. VYST-MH/145/2021, zastavil a toto usnesení nabylo právní moci 6. 2. 2021. Stavební úřad proto pokračoval v řízení o odstranění stavby, neboť stavba prokazatelně stála na pozemku vlastníka, který ke stavbě nevydal souhlas. Stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 16. 7. 2021, č. j. VYST-MH/4594/2021, nařídil stavebníkovi, jímž byla žalobkyně, a deseti vlastníkům stavby „*oplocení a stavební úpravy – střešní okna Beroun, Beroun-Závodí, Na Ovčíně č. p. XB*“ odstranit stavbu, neboť byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Stavbu stavební úřad v posledně citovaném rozhodnutí vymezil jako 25 ks střešních oken na stavbě č. p. XB a oplocení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 10. 2021, č. j. 121334/2021/KUSK, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 7. 2021 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Shromážděné důkazy o tom, že střešní okna byla provedena bez potřebného povolení stavebního úřadu, byly nedostatečné. Stavební úřad následně rozhodoval ve dvou samostatných rozhodnutích týkajících se jednak oplocení a jednak samotné stavby - stavebních úprav „*střešní okna Beroun, Beroun – Závodí, Na Ovčíně č. p. XB*“ (stavební úřad usnesením č. j. VYST-mh/1120/2022, řízení o nařízení odstranění této části stavby zastavil). Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.

Posouzení žaloby soudem

7. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
8. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
9. Žalobkyně postavila svou žalobní argumentaci na dvou žalobních bodech. Dle prvního se žalovaný v řízení řádně nevypořádal s jejími námitkami ohledně vlastnického práva k části pozemku, na kterém stojí stavba oplocení. Další okruh žalobních výtek se týkal posouzení, zda se v případě oplocení jednalo o novou stavbu nebo o stavební úpravu stávající (nezaniklé) stavby oplocení, jak tvrdila žalobkyně, a zda stavba oplocení vůbec vyžaduje povolení stavebního úřadu.

10. Soud předně zdůrazňuje, že předmětem projednávané věci je řízení o odstranění stavby, nikoli její dodatečné povolení.
11. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
12. Rozdíl mezi řízením o odstranění stavby a řízením o dodatečném povolení popsal Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 8 As 127/2016 - 56, v němž uvedl: „*Přes vzájemnou spojitost řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby se jedná o dvě samostatná řízení s rozdílným účelem a předmětem. Účelem řízení o odstranění stavby je uvedení do souladu právního a skutečného stavu, a to nařízením odstranění nepovolené stavby. Účelem řízení o dodatečném povolení stavby je dodatečné zhojení protiprávního stavu, spočívajícího v absenci zákonem vyžadovaného rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu. Liší se také podmínky, jejichž splnění zkoumá stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o jejím odstranění. V prvním případě jde o kumulativní splnění podmínek § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, zatímco v případě řízení o odstranění stavby jde o kumulativní splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním.*“
13. V řízení o odstranění stavby se tedy posuzuje pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena. Pokud byla stavba provedena bez rozhodnutí (územního rozhodnutí nebo stavebního povolení) nebo bez opatření nebo jiného úkonu (ohlášení), resp. byla provedena v rozporu s nimi, a nebyla dodatečně povolena, je stavební úřad ze zákona oprávněn k tomu, aby nařídil odstranění stavby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 As 143/2022-33). Dle judikatury v řízení o odstranění stavby tak stavebník „*může namítat jen nesplnění podmínek upravených v ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že stavbu prováděl v souladu s rozhodnutím vydaným podle stavebního zákona nebo že stavba byla dodatečně povolena.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 7 As 154/2012-26). V tomto směru lze také posuzovat relevantnost žalobkyní uplatňovaných námitek; mimo tento rámec se proto jen konstatují námitky, které mohla žalobkyně uplatňovat pouze v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli však již proti rozhodnutí o odstranění stavby.
14. Co se týče důkazního břemeno v řízení o odstranění stavby, stavební úřad „*odpovídá za úplnost skutkových zjištění nezbytných k prokázání existence zákonných předpokladů k vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby a zároveň na něm leží důkazní břemeno*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2019, č. j. 3 As 311/2017-31, bod 20). Důkazní břemeno k prokázání existence

zákonných předpokladů pro nařízení odstranění stavby tedy leží na správních orgánech, nikoli na stavebníkovi. Stavebníka tíží břemeno k prokázání souladu stavby se zákonem v řízení o dodatečném povolení stavby. Neunes-li stavebník v řízení o dodatečném povolení stavby důkazní břemeno, nelze žádosti o dodatečné povolení vyhovět, a v takovém případě bude

naplněna jedna z podmínek pro vedení řízení o odstranění stavby (stavba nebyla dodatečně povolena). V tomto řízení však bude již na správním orgánu, aby prokázal též to, že stavba byla provedena bez rozhodnutí, opatření či jiného úkonu stanoveného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 6. 2022, č. j. 43 A 80/2021-42).

15. V projednávaném případě stavba oplocení nebyla dodatečně povolena. Tato skutečnost je ostatně dána existencí pravomocného usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby ze dne 8. 1. 2021, č. j. VYST-MH/145/2021, neboť žalobkyně nedoložila ve stanovené lhůtě podklady pro dodatečné povolení. Tato podmínka pro vedení řízení o odstranění stavby je tedy naplněna (což ostatně žalobkyně ani nezpochybňuje).

16. Pokud žalobkyně v této souvislosti předeštlá své námitky týkající se otázky vlastnického práva k části pozemku parc. č. XA, pak soud opakuje, že v řízení o odstranění stavby se již vlastnické či jiné právo stavebníka k pozemkům, na nichž je stavba postavena, nezkoumá (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 9. 2020, č. j. 59 A 42/2019-39). To ostatně vyplývá i ze samotného ustanovení o odstranění stavby dle stavebního zákona. Žalovaný proto ani nebyl povinen zabývat se námitkou vydržení části

pozemku parc. č. XA, na němž je postavena malá část sporné stavby oplocení, ani přerušovat řízení o odstranění stavby z důvodu předběžné otázky ohledně vydržení části pozemku. Žalovaný se přesto k této námitce vyjádřil na str. 2 v odstavci osmém napadeného rozhodnutí, ve kterém uvedl, že pozemek parc. č. XA, na kterém je stavba oplocení situována, vlastní dle katastru nemovitostí Město Beroun na základě kupní smlouvy z roku 2001, přičemž nezjistil žádnou skutečnost, která by rozporovala nebo zpochybňovala vlastnictví tohoto pozemku, případně umístění stavby, a žalobkyně svá tvrzení nepodložila žádnými důkazy. V tomto ohledu nelze námitky žalobkyně považovat za důvodné a rovněž jí nelze přisvědčit, že by bylo napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Tuto námitku měla žalobkyně uplatnit v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli až v řízení o jejím odstranění. Tato námitka je proto nedůvodná.

17. Sporná je mezi účastníky řízení druhá zákonem stanovená podmínka pro nařízení odstranění stavby, tedy, zda stavba oplocení vyžadovala povolení stavebního úřadu. Dle žalobkyně se původní oplocení nacházelo na daném místě v podobě torz sloupků a rezavého pletiva, a současně byla zřejmá i jeho linie. Ze strany žalobkyně se tak jednalo maximálně o stavební úpravu stávající (nezaniklé) stavby oplocení, nikoli stavbu novou, z čehož mylně vycházely správní orgány. Rozporovala proto, že stavba vyžaduje povolení stavebního úřadu. Stavební úřad

v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že odstraněním stavby tato původní stavba zanikla a stavební úřad se zabýval oplocením novým, tak jak bylo provedeno a řešeno v dodatečném povolení stavby (viz str. 5 odstavec jedenáctý prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný

námítku žalobkyně odmítl s tím, že stavba se prokazatelně nachází na pozemku jiného vlastníka, ke kterému žalobkyně neprokázala žádné vlastnické právo. Dle žalovaného byla žalobkyně povinna prokázat existenci původního oplocení, a že původní oplocení bylo v jejím vlastnictví, a jediné pak mohla provádět úpravy oplocení, bez ohledu na to, zda by nové oplocení vyžadovalo či nevyžadovalo povolení stavebního úřadu (viz str. 3 odstavec první napadeného rozhodnutí).

18. Soud s tvrzením žalovaného, že je tato námitka zcela irelevantní, nemůže souhlasit. Právě skutečnost, zda byla stavba provedena bez příslušného úkonu, který předpisy v oblasti stavebního práva k realizaci stavby vyžadují, je zásadní pro posouzení druhé z podmínek pro nařízení odstranění stavby. Pro posouzení věci je tedy rozhodné, zda stavba oplocení vůbec podléhala rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Problémem ovšem je, že rozhodnutí správních orgánů právě takového elementární posouzení postrádají.

19. Stavební úřad i žalovaný postavili svou argumentaci na tom, že stavba se prokazatelně nachází na pozemku ve vlastnictví Města Beroun, které se stavbou nesouhlasí a požaduje její odstranění. Dle názoru soudu ovšem samotná skutečnost, že se stavba nachází na pozemku jiného vlastníka, neodpovídá na otázku, zda se jedná o stavbu, která byla postavena bez nezbytného stavebního povolení [soud zde jen připomíná, že neoprávněná stavba ve smyslu soukromého práva (tedy stavba na cizím pozemku bez příslušného soukromoprávního titulu) je věcí zcela odlišnou, nežli stavba nepovolená ve smyslu práva veřejného]. Lichý je proto i argument žalovaného, že žalobkyně měla prokázat vlastnictví k původnímu oplocení. Správní orgány měly primárně ověřit, zda byla splněna základní podmínka řízení o nařízení odstranění stavby, tedy zda stavba oplocení povolení (či jinému ohlašovacímu/povolovacímu režimu) vůbec podléhala. Z rozhodnutí správních orgánů ovšem nic takového nevyplývá. Jak soud uvádí výše (bod 14 rozsudku), právě na stavebním úřadu leží důkazní břemeno k prokázání existence zákonných předpokladů k vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, tedy i prokázání toho, že stavba byla provedena bez rozhodnutí, opatření či jiného úkonu stanoveného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. Správní orgány se však k této otázce vůbec nevyjádřily. Jelikož se výše nastíněnými otázkami žalovaný nezabýval, jeho rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné a soud jej z tohoto důvodu musel zrušit. Zároveň soud nemůže přehlédnout vzájemný rozpor obou rozhodnutí, pokud jde o otázku původního oplocení. Zatímco stavební úřad zjevně pokládal existenci původního oplocení za nespornou (a argumentoval tím, že zaniklo), žalovaný dospěl k (pro žalobkyni jistě překvapivému) závěru, že žalobkyně existenci původního oplocení vůbec neprokázala.
20. V dalším řízení se žalovaný s ohledem na výše uvedené přezkoumatelným způsobem vypořádá s otázkou splnění podmínek pro nařízení odstranění stavby. Především bude třeba popsat charakter „starého“ i „nového“ oplocení (správní spis v tomto ohledu neposkytuje dostatek podkladů, pokud jde o „staré“ oplocení) a v závislosti na tom posoudit, zda se v případě „nového“ oplocení jedná o stavební úpravy ve smyslu § 79 odst. 5 stavebního zákona, či zda se jedná o novou stavbu. V závislosti na tomto posouzení pak bude třeba řešit otázku, zda

stavba oplocení vyžadovala určitý veřejnoprávní úkon, či nikoliv. Soud zde doplňuje, že vyjádřením žalovaného (které již určitou argumentaci k otázce charakteru obou oplocení přináší) se blíže nezabýval, jelikož nedostatky napadeného rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Z výše uvedeného důvodu soud napadené rozhodnutí žalovaného shledal nepřezkoumatelným pro nedostatečné odůvodnění. Zároveň shledal, že správní orgány nezjistily v řízení dostatečným způsobem skutkový stav potřebný pro rozhodnutí ve věci. Proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
23. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši 2 x 3 100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Soud naopak žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů souvisejících s její replikou ze dne 15. 8. 2022, neboť toto podání nepřineslo novou argumentaci nad rámec podané žaloby a nejednalo se tedy o účelně vynaložený náklad ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč. Celkem jí tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 10 800 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř. užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se

dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. února 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu